

XXII OLIMPIADA FIZYCZNA ETAP I

Zadanie teoretyczne

ZADANIE T3

Nazwa zadania: „Blok wirujący w polu magnetycznym.”

Dany jest układ n kolejnych współśrodkowych, jednorodnych, sferycznych powłok materialnych, których promienie wynoszą: $r, 2r, 3r, \dots, nr$. Wszystkie wykonane są z tego samego materiału i mają tę samą grubość zaniedbywalnie małą w stosunku do r . Masa wewnętrznej powłoki wynosi M . Oblicz siłę, z jaką układ powłok oddziałuje na masę m , w zależności od jej odległości x od środka układu. Oblicz natężenie pola grawitacyjnego y w punkcie oddalonym o x od środka układu. Naskicuj wykres $y(x)$ przyjmując $n = 5$. Czy dostrzegasz jakąś prawidłowość?

ROZWIĄZANIE ZADANIA T3

Istotny element rozwiązania tego zadania możemy znaleźć w rozwiązaniu zadania I stopnia wstępnego poprzedniej olimpiady. Udowodniliśmy tam, że powłoka kulista działa na masę znajdującą się na zewnątrz powłoki tak, jakby cała masa powłoki skupiona była w jej środku. Z kolei na punkt znajdujący się wewnątrz powłoki nie działa żadna siła pochodząca od tej powłoki. Pozwala to na natychmiastowe podanie odpowiedzi:

$$\text{dla } 0 \leq x < r \qquad F = 0, \qquad (1)$$

$$\text{dla } r < x < 2r \qquad F = \frac{kMm}{x^2}, \qquad (2)$$

$$\text{dla } 2r < x < 3r \qquad F = \frac{kMm}{x^2} + \frac{4kMm}{x^2} = \frac{5kMm}{x^2}, \qquad (3)$$

$$\text{dla } 3r < x < 4r \qquad F = \frac{5kMm}{x^2} + \frac{9kMm}{x^2} = \frac{14kMm}{x^2}, \qquad (4)$$

czyli ogólnie

$$\text{dla } nr < x < (n+1)r \qquad F = \frac{kMm}{x^2} (1+4+9+\dots+n^2),$$

$$y(x) = \frac{kM}{x^2} \left(\sum_{i=1}^n i^2 \right). \qquad (5)$$

Współczynniki 1, 4, 9, ... itd. wyrażają fakt, że powierzchnia n – tej powłoki jest n^2 - krotnie większa od powierzchni powłoki najbardziej wewnętrznej – ponieważ grubość powłoki jest stała, więc masa n – tej powłoki wynosi n^2M .

Korzystając z wzoru

$$\sum_{i=1}^n i^2 = \frac{n(n+1)(2n+1)}{6},$$

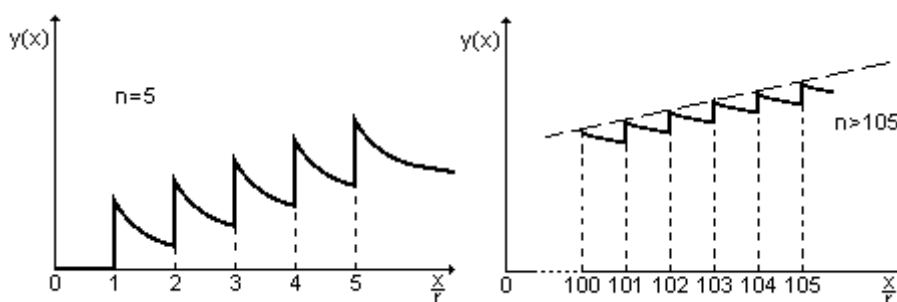
który łatwo udowodnić przez indukcję, i wprowadzając oznaczenie $E(x)$ dla części całkowitej liczby x (tj. największej z liczb całkowitych mniejszych od liczby x), możemy wzór (5) zapisać w postaci

$$y(x) = \frac{kM}{6x^2} E\left(\frac{x}{r}\right) \cdot \left[E\left(\frac{x}{r}\right) + 1 \right] \cdot \left[2E\left(\frac{x}{r}\right) + 1 \right].$$

Dla bardzo dużych wartości n i x , kiedy na masę m działa siła wielu powłok, możemy w przybliżeniu zastąpić: $E\left(\frac{x}{r}\right) \approx \frac{x}{r}$, $E\left(\frac{x}{r}\right) + 1 \approx \frac{x}{r}$, $2E\left(\frac{x}{r}\right) + 1 \approx 2\frac{x}{r}$. Otrzymujemy wtedy

$$y(x) \approx \frac{kM}{3r^3} x.$$

Natężenie pola rośnie więc (pomijając coraz mniej istotne nieciągłości przy przekraczaniu kolejnych powłok) proporcjonalnie do odległości x , - a więc tak, jak w przypadku ciągłego rozkładu materii. Szkic wykresu funkcji $y(x)$ dla $n = 5$ i dla $n > 105$ pokazano na rysunku 44.

rys. 44

Źródło:
Zadanie pochodzi z „Druk OF”

Komitet Okręgowy Olimpiady Fizycznej w Szczecinie
www.of.szcz.pl